

LUCICH KÁROLY ALTENGERNAGY, AZ ÖNÁLLÓ HADTÖRTÉNELMI MÚZEUM ELSŐ IGAZGATÓJA (1922–1923)

E rövid írásban a Hadtörténeti Intézet és Múzeum fennállásának századik évfordulóján, az 1922. november 1-jén önállóvá vált, ahogy akkor nevezték Hadtörténelmi Múzeum első igazgatójáról, Lucich Károly altengernagyról, a császári és királyi Duna-flottilla egykori parancsnokáról emlékezünk meg. Lucich 1922. november 1-jétől 1923 nyaráig állt a múzeum élén.

Lucich Károly István Viktor 1868. március 10-én született Pozsonyban. Édesapja Lucich Géza főreáliskolai kémia tanár és gyógyszerész tulajdonos, édesanyja Mőzer Karolina. Anyja korán, 1872-ben meghalt, ezután apja újranősült. A második házasságból Károlynak két féltestvére született. Ugyanazon anyától való testvére, Margit Debrecenbe ment férjhez Csanak Józsefhez. Egyik gyermeküket, Csanak Margitot egy Ollinger Béla nevű katonatiszt vette feleségül. Ollinger százados az első világháborúban halt meg, a megözvegyült Margit később József főherceg udvari titkára lett. Mindezt csak azért idéztük fel ilyen részletesen, mert azokahúga pozíciójának lényeges szerepe lesz Lucich Károly két világháború közötti karrierjében.¹

Lucich Károly 1883-ban Pozsonyban végezte el a főgimnázium 4. évfolyamát. Apja a m. kir. Honvédelmi Minisztériumban kérvényezte, hogy fia a fiumei cs. kir. Haditengerészeti Akadémián az egyik magyar állami alapítványi helyen tanulhasson. 1883-ban már nem kezdhetette meg ott a tanulmányait, a kérelem elfogadását követően 1884 októberétől lett az Akadémia tanulója. Lucich 1884–1888 között járt az intézménybe, két évfolyammal a szintén 1868-as születésű Horthy Miklós alatt. 1888. július 1-jén, az évfolyamból 19-ként végezte el azt.² Az Akadémián a következő jellemzést írták róla: „Nagyon illedelmes, jó modorú és keresi a jó társaságot... nagyon szorgalmas és törekszik a minél jobb képzettség megszerzésére... jó elméleti képzettséggel rendelkezik és a gyakorlatokon is igen rátermett... megfigyelésben és számolásban még bizonytalan... a némettel szóban és írásban nehézségei vannak, olaszul és horvátul a szolgálati követelményeknek megfelelően beszél. Francia és magyar nyelvből a tudása csekély mind írásban mind szóban.”³

Az Akadémia elvégzését követően tengerészkadétként részt vett egy ilyenkor szokásos hosszabb külföldi kiképzőúton a SAIDA gőzös-vitorlás korvetten. Sikeres tiszti vizsgáját követően 1891. május 1-jén lett sorhajózáslós (hadnagy). A továbbiakban kortársaihoz hasonló, szokványos haditengerészeti karriert fut be, felváltva különböző hajókon

¹ *Margitay-Becht* 2007. 325. o.

² *Schmidt-Brentano* 2005. 272. o.

³ *Schmidt-Brentano* 2005. 275. o. A Haditengerészeti Akadémia több ideiglenes helyszín után 1869-ben Fiumében nyitotta meg kapuját. 1882-ben magyar politikai nyomásra az Akadémián a magyar állampolgárok számára kötelezővé tették a magyar nyelvoktatást. A nem magyar nemzetiségű magyar állampolgárok azt a könnyítést kapták, hogy az angol és a francia közül csak az egyiket kellett tanulniuk. Az ilyen jellemzések a valóságnál mindenkit jobb színben feltüntető gyakorlatát ismerve valószínűleg Lucich egy szót sem tudott magyarul, amikor megkezdte tanulmányait az Akadémián.

és szárazföldi beosztásokban. A későbbi karrierjében oly meghatározó szerepet játszó Dunára először 1896 májusában került, amikor a két új monitor egyikének, a SZAMOS-nak lett az őrtisztje. A rákövetkező év nyarán a dunai „a” őrnaszád parancsnoka volt. 1898 májusában másodosztályú sorhajóhadnaggyá (főhadnaggy) léptetik elő, a következő két évet a tengerészeti osztály⁴ elnöki irodáján adminisztratív pozícióban töltötte. 1898-ban Pozsonyban feleségül vette Brauner Sárát. A házasságból két fiú és egy leány született.⁵

1900. július 21-én behajózott a ZENTA-osztály két hónappal korábban szolgálatba állított második tagjára, az ASPERN cirkálóra. A cirkáló három nap múlva indult Kínába erősítésként a bokszerlázadás leverésében részt vevő testvérhajója, a ZENTA mellé. A MARIA THERESIA páncélos cirkáló és a KAISERIN ELISABETH cirkáló szintén Kínába hajózott. Mire az erősítésnek szánt három hajó szeptemberben megérkezett és csatlakozott a Taku előtt álló nemzetközi flottakötelékhez, a harcok java része már lezajlott. Az osztrák–magyar flottakötelék parancsnoka Rudolf von Montecuccoli ellentengernagy lett, a haditengerészet későbbi parancsnoka. A MARIA THERESIA parancsnokságát 1901-ben Anton Haus sorhajókapitány vette át, aki 1913-ban Montecuccoli utódja lett a haditengerészet élén. Lucich 1901-től első osztályú sorhajóhadnaggy (százados). A MARIA THERESIA és az ASPERN 1902-ben tért vissza Kínából.

Kínából való hazatérése után három esztendő a Dunán töltött. A hajózási szezonon kívül a budapesti haditengerészeti különítmény parancsnoka, szezonban pedig a KÖRÖS, a SZAMOS, majd a TEMES, végül ismét a SZAMOS monitor parancsnoka volt. 1905 októberében ismét a tengerre került, a BABENBERG csatahajó őrtisztjeként. 1906-ban tartósan Bécsbe, a tengerészeti osztály elnöki irodájára rendelik, feladata a haditengerészet éves költségvetéseinek előkészítésében és a delegációkkal való tárgyalásokban való részvétel. 1912-ig ez a fő feladata, amit néhány rövidebb tengeri szolgálat szakított meg. 1909-ben korvettkapitánnyá (őrnagy) léptetik elő. 1912 decemberétől, immár fregattkapitányként (alezredes) a LACROMA tengernagyi jacht parancsnoka 1913 májusáig, ami egy bizalmi állás volt. Ezt követően kilenc napig a BABENBERG csatahajó parancsnoka, majd három hónapot az Arzenálban tölt. 1913 augusztusában annak az ASPERN cirkálónak a parancsnoka lett, melynek fedélzetén 1900–1902 között megjárta a Távols-Keletet. Az ASPERN részt vett a Scutari-válság idején Montenegró nemzetközi blokádjában. 1913 decemberében Lucich a polai Kikötő-Admiralitásra került, a hadkiegészítő iroda parancsnokaként. 1914 májusában előléptették sorhajókapitánnyá (ezredes). 1914 júliusában, a mozgósításkor innen a tengerészeti osztály elnöki irodájára rendelték.

Lucich Károly a Duna-flottilla élén

Lucich haditengerészeti karrierjének kétségkívül a csúcspontját, legeredményesebb, egyben az utókor számára legismertebb részét a Duna-flottilla parancsnokaként 1914–1917 között eltöltött több mint három esztendő jelenti. A Duna-flottillát 1914. július 26-án moz-

⁴ A közös Hadügyminisztérium tengerészeti osztálya (Marinesektion) volt a haditengerészeti adminisztráció legfőbb szerve. Más hatalmak gyakorlatától eltérően, ahol a hadsereg és a haditengerészet, valamint az adminisztráció egymástól teljesen független volt, a Monarchiában az 1868-ban létrejött kompromisszumos rendszer szerint a haditengerészet nagyfokú önállóságot élvezett, de adminisztrációja a közös Hadügyminisztériumba tagozódott be, és a közös hadügyminiszter volt felelős a haditengerészetért is.

⁵ *Margitay-Becht* 2007. 326. o. Tibor, Géza és Aliz.

gósították,⁶ parancsnoka ekkor Friedrich Grund fregattkapitány volt. Grund szeptemberben távozott a flottillától, és a hónap közepén a parancsnokságot ideiglenesen Wulff Olaf sorhajóhadnagy vette át. Október 1-jével a haditengerészet Lucichot nevezte ki a flottilla parancsnokának, Wulff a TEMES monitor parancsnoka lett.

Lucich és Wulff háború utáni karrierjén végigtekintve Margitay-Becht András 2007-es könyvében felteszi a kérdést: „Feltűnő, hogy míg Wulff későbbi nyugdíjazása után számtalan jól fizető, hajózással kapcsolatos sine cura állást és címet kapott, addig Lucich a kormányzótól és a volt magas rangú tengerésztisztek köreitől távol, kifejezetten szárazföldi, Habsburg környezetben működött. Mi lehetett ennek az oka? Lehet, hogy volt egy Lucich – Horthy, vagy/és egy Lucich – Wulff ellentét?”⁷ – Ennek egyrészt az lehetett az oka, hogy Lucich feltehetően nem rejtette véka alá legitimista szimpátiáját. Ami a Wulffal való viszonyát illeti, már néhány 1914 őszén keletkezett dokumentum felveti annak a gyanúját, hogy kettejük kapcsolata nem volt a legjobb. Wulff, aki magáénak érezte a flottillát, hiszen a harcselekmények mellett folyton különféle javaslatokat és beadványokat gyártott, illetve két könyvben is megírta annak háborús történetét, szemmel láthatóan már azon megsértődött, hogy Lucich „elvette” tőle tizenöt napig tartó ideiglenes flottillaparancsnokságát. Október 19-én kelt beadványában Wulff a sorok közé bújtatva Lucichot is kritizálta.⁸

Lucich parancsnokságának idejére estek a Duna-flottilla legjelentősebb harcai. 1914-ben a Száván és a Dunán küzdöttek a flottilla egységei, melyek Belgrád elfoglalásakor a szerb főváros előtt egyesültek december 7-én. Néhány nappal később ugyanezek a hajók segítették az osztrák–magyar csapatok visszavonulását. 1915 októberében és novemberében a flottilla egységei mind a Száván, mind a Dunán eredményesen vettek részt a Szerbia elleni győztes hadjáratban. Belgrád elfoglalása és a szávai, valamint a dunai harcok végeztével a flottilla elvégezte az adott folyószakaszok aknamentesítését. Az 1915-ös szerbiai hadjáratban való részvételért Lucich többek között a német Vaskereszt Másodosztályát.

Szerbia elfoglalását követően a Duna-flottilla a bulgáriai Ruszében települt át. A flottilla fő feladata a román gabona Dunán való behozatalának biztosítása, és a semleges, de ingadozó Romániának a központi hatalmak felé billentése volt. 1916 augusztusában, amikor már a központi hatalmak tisztában voltak vele, hogy Románia hamarosan az antant oldalán lép be a háborúba, Ferenc József engedélyezte, hogy a Duna-flottilla a Bulgáriában állomásozó német csapatok alárendeltségébe kerüljön. 1916. augusztus 27-én az Erdély elleni támadással egy időben a románok meglepetésszerű torpedótámadást hajtottak végre a flottilla Rusze előtt álló egységei ellen, de csak egy uszályt sikerült elsüllyeszteniük.

A Duna-flottilla a jobban védett Belene-csatornába vonult vissza. 1916 őszén a flottilla két jelentős műveletben vett részt. A román csapatok Rjahovói átkelésének megghiúsítása október 1–4. között kétségkívül a flottilla világháborús szereplésének egyik csúcspontja, egy igen komoly (vagy legalábbis ott akkor annak látszó) vészhelyzet elhárítása. Alexandru Averescu román tábornok csapatai Rjahovónál átkeltek a Dunán és egy hídfőt kialakítva a központi hatalmak dobrudzsai csapatainak hátába kerültek. Az átkelés

⁶ HL I. VH 4500. d. Eredeti jelzet OK/MS (Operationskanzlei/Marinesektion) Nr. 3174/1914 (másolat).

⁷ *Margitay-Becht* 2007. 328. o.

⁸ HL I. VH 4500. d. Eredeti jelzet OK/MS Nr. 6049/1914 (másolat).

akadályozására, illetve a románok által létesített pontonhíd megsemmisítésére a Duna-flottilla kapott parancsot. Először két őrnaszád, majd két monitor támadta a hidat, melyek a koncentrált román tüzérségi tűzben több sérülést szenvedtek. A hidat végül sodoraknákkal és egy ráuszátott uszályval sikerült megsemmisíteni.

Lucich sorhajókapitány jelentésében a következő szavakkal foglalta össze a Duna-flottilla teljesítményét és szerepét a román átkelés megghiúsításában: „A feladatot megoldottuk október 2-án 6 órától a további csapatátkelések megakadályozásával azon a napon, az összes rendelkezésre álló ellenséges tüzérségnek a parton való lekötésével, melyek a monitorok elleni harccal voltak lefoglalva és nem a frontvonalon bevetve, a visszavonulási útvonal veszélyeztetésével, amely valószínűleg a fő oka volt, hogy az ellenség a tervéről lemondott, végül a híd szétrombolásával.”⁹ Az eredményes beavatkozásért a flottilla személyzetéből 55-en kaptak német kitüntetést, melyet Mackensen adott át novemberben. Lucichot első osztályú német vaskeresztel tüntették ki.

1916. november 23-án a Duna-flottilla biztosította Mackensen csapatainak sistovi átkelését a Dunán. 1916 decemberében megtisztította az aknáktól a Bräiláig terjedő folyamszakaszt. Románia részleges megszállását követően 1917-ben jelentősebb akciókban nem vett részt. 1917 szeptemberében II. Vilmos Csernavodára látogatott, a folyón a biztosítást a Duna-flottilla egységei végezték. Szeptember 22-én a visszatérő monitorok egyike, az INN aknára futott és elsüllyedt. Fedélzetén tartózkodott Lucich is, akinek azon kívül, hogy robbanáskor a fedélzetre esett, más baja nem történt.

Több mint három év dunai parancsnokság után 1917 decemberében Lucich újra tengeri beosztást kapott, a HABSBURG csatahajó, egyben a negyedik csatahajóosztály parancsnoka lett. Utóda a Duna-flottilla élén Viktor Wickerhauser ellentengernagy lett. 1918. februártól májusig a polai Kikötőadmiralitás hadkiegészítő irodájának parancsnoka, majd egy hónapig az Arzenál parancsnokának helyettese. 1918 júniusában kinevezték utolsó szolgálati helyére, a Fiumei körzet parancsnokának. Az összeomlással haditengerész-tiszti karrierje lényegében véget ért. 1918. november 1-jén az uralkodó, több más sorhajókapitánnyal együtt előléptette ellentengernaggyá. Az előléptetettek között volt Wickerhausert követő utódja a Duna-flottilla élén, Marius Ratković, illetve a SZENT ISTVÁN csatahajó utolsó parancsnoka, Heinrich Seitz. A Magyarországra hazatért Lucichot 1919. január 1-jével, számos magas rangú tiszttel egyetemben, a Károlyi-kormány nyugdíjazta.

A két világháború között

Lucich további pályafutásának ismertetése előtt néhány mondatban szükséges annak az intézménynek a megalapításáról megemlékezni, melynek első éveiben jelentős szerepet játszott. A „Hadi Levéltárról” az első említés 1918. november 11-én esik a Hadügyminisztérium anyagában. A Levéltáron belüli csoportok sorában ugyanezen év december 19-én jelenik meg a „muzeális csoport”. A minisztérium 1919. januári átszervezését követően „A magyar hadügyminisztérium hadtörténelmi levéltára és múzeuma” néven szerepel az intézmény. Az intézmény szervezete 1920-tól kezdve szinte minden évben változott. 1921 márciusában a minisztérium keretéből kiválva önálló intézménnyé alakult. A rejtés miatt 1922-ben színleg a Belügyminisztérium, majd a Vallás- és

⁹ HL I. VH 4501 d. Donauflottillenkommando Res. Nr. 1450 1916.

Közoktatásügyi Minisztérium alá került. A múzeum Hadtörténelmi Múzeum néven 1922. november 1-jén alakult önálló intézménnyé.

Lucichot 1919. januári nyugdíjazását követően 1921. augusztus 26-án mint a Magyar Nemzeti Hadsereg szervezésénél nélkülözhetetlen személyt ténylegesítették és beosztott tábornokként a Hadtörténelmi Levéltár és Múzeumba nevezték ki. A rejtés miatt rangosztályba sorolt közigazgatási alkalmazottként (roska) polgári rangot kapott, Lucich Károly így lett vezértanácsnok, ami a vezérőrnagynak, illetve az ellentengernagynak felelt meg. Az 1922. október 30-án kelt 14. sz. múzeum igazgatósági parancs ismertette a belügyminiszter október 12-én kelt 7262/Eln. 1922. rendeletét, miszerint a múzeum november 1-jével önálló intézménnyé alakul át. Élére a belügyminiszter Lucich Károlyt nevezte ki, aki ekkor már vezérfőtanácsnok (altengernagy) volt.¹⁰ Ez a kinevezés és előléptetés némi gyógyír lehetett az ebben az esztendőben elszenvedett kudarcra, ugyanis kérvényezte a felvételét a Katonai Mária Terézia Rendbe, de elutasították. Ez már csak azért is igen fájdalmas lehetett a számára, mivel egykori beosztottja, Wulff Olaf az 1914-es szávai áttörésért kérvénye alapján megkapta a Katonai Mária Terézia Rendet, ráadásul 1922-ben már ő is vezértanácsnok, azaz ellentengernagy volt.

Sajnos Lucich Károlynak az intézményben végzett tevékenységéről, majd múzeumigazgatói időszakáról igen kevés dokumentum maradt fenn. Egy dokumentumból tudjuk, hogy Lucich referatúrája értelemesen elsősorban a hajózásra, valamint a Duna-flottillára terjedt ki. Egyik legnagyobb jelentőségű kezdeményezése, hogy elrendelte az egykori osztrák–magyar haditengerészet Bécsben található első világháborús dokumentumainak másolását. Természetesen az összes vonatkozó dokumentum lemásolása képtelenség lett volna, így a fontosabb tengeri hadműveletek anyagából készült egy válogatás. A Duna-flottilla esetében Lucich a teljes anyag másolását elrendelte. Az anyagi feltételek megromlása miatt ezek a munkák úgy tűnik, félbeszakadtak.¹¹

A m. kir. hovádelmi miniszternek a m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszterhez írott 1923. július 24-i keltezésű átiratából tudjuk, hogy „...a Kormányzó Úr Ő Főméltósága folyó év július 7-én kelt 967/K. I. számú magas elhatározásával Lucich Károly vezérfőtanácsnokot, – a Nagyméltóságod vezetése alatt álló minisztérium hadtörténelmi museum igazgatóját, – tekintettel arra, hogy ez évben 35 effektív szolgálati idejét betölti s a fennálló rendelkezések értelmében nyugállományba helyezendő, – az igazgatóság alól felmentette és ezzel egyidejűleg szentkereszthegyi Kratochwill Károly vezérfőtanácsnokot a hadtörténelmi museum igazgatójává kinevezte. Kratochwill vezérfőtanácsnok előreláthatólag folyó évi augusztus hó végével vonul be a hadtörténelmi museumhoz. Lucich vezérfőtanácsnok ez év végéig a hadtörténelmi museumnál megghagytott.”¹²

1924. január 1-jén 56 éves korában végleg nyugdíjazták. Ettől kezdve a különféle iratokon már mindig mint altengernagy jelent meg. Volt beosztottja, Wulff Olaf 1921 januárjától a Magyar Királyi Folyamórség parancsnoka, majd főfelügyelője volt, 1926-ban szintén

¹⁰ HL VI. 9. 2. d. 14. sz. múzeumi igazgatósági parancs. A szöveg így folytatódik: „A múzeum november 1-jén megindul azon az úton, amely a legmegfelelőbb azon magasztos cél eléréséhez, hogy a magyar katonai erények méltó bemutatója legyen. Ez az út az önállóság útja... A Hadtörténelmi Múzeum az ország kincse s a nemzet büszke lesz rá, ha ezt a kincset minél ragyogóbbá tesszük.”

¹¹ HL I. VH 4502. d. A tengeri hadműveletek másolt anyagai közt található egy levelezés-töredék e tárgyban.

¹² HL VI. 9. 2. d. M. Kir. Honvédelmi Minister. 14.704 – szám eln.8.-1923.

elérte az altengernagyi rangot. Wulffot 1933-ban, 56 évesen nyugdíjazták, de a következő években a m. kir. Folyam- és Tengerhajózási Rt., és a m. kir. Duna-tengerhajózási Rt. alelnöke, a Nemzetközi Duna Bizottság szakértője, a m. kir. Hajózási- és Kikötőügyi Tanács elnöke volt, s emellett még több felügyelőbizottsági tagsággal rendelkezett. Lucichnak nyugdíjazása után ilyenek nem jutottak. 1928-ban József Ágost osztrák főherceg, magyar királyi herceg főudvarmester-helyettesévé nevezték ki. Ebben minden bizonnyal fontos szerepe volt unokahúgának, özv. Ollinger Béláné Csanak Margitnak, a főhercegi titkári hivatal vezetőjének. Lucich ezt a hivatalát 1940-ig viselte. 1932-ben kormányzói engedéllyel felvették a Máltai Lovagrendbe, a magisztrális lovagkereszttel.

1949-ben megszüntették nyugdíjának a folyósítását és az annál jóval kevesebb nyugdíjat kapta ezután. Nem sokkal később feleségével és leányával Budapestről kitelepítették Erdőbényére. Itt nyomorúságos körülmények között, egy kicsiny melléképületben éltek. Lucich Károly altengernagy 1952. március 13-án, 84 éves korában Erdőbényén halt meg, és sírja ma is az ottani katolikus temetőben található. 1998-ban emlékére Erdőbényén emlékoszlopot állítottak.

FÜGGELÉK

1. Lucich Károly haditengerészeti pályafutása¹³

1884. október 1.	Megkezdni tanulmányait a fiumei Haditengerészeti Akadémián
1888. július 1.	Elvégzi a Haditengerészeti Akadémiát és belép a haditengerészetbe mint másodosztályú tengerészcadét
1891. május 1.	Sorhajózáslós
1898. május 1.	Másodosztályú sorhajóhadnagy
1901. január 1.	Első osztályú sorhajóhadnagy
1909. november 1.	Korvettkapitány
1912. november 1.	Fregattkapitány
1914. május 1.	Sorhajókapitány
1918. november 1.	Ellentengernagy

¹³ Schmidt-Brentano 2005. 272–275. o.; Margitay-Becht 2007. 325–327. o.

2. Lucich Károly fontosabb beosztásai

1888–1890	Őrkadét a SAIDA gőzös-vitorlás korvetten, transzatlanti utazás (Nyugat-India, Észak-Amerika)
1890–1891	KAISER FRANZ JOSEPH I cirkálón, majd a polai hadikikötő parancsnokságán szolgál
1892–1893	Torpedótiszti tanfolyam az ALPHA torpedó-iskolahajón
1893–1896	Torpedónaszádokon és torpedóhajókon őrtiszt, két alkalommal az ALPHA-n oktatótiszt
1896	Őrtiszt a SZAMOS monitoron
1897	A dunai „a” őrnaszád parancsnoka
1898–1900	A tengerészeti osztály elnöki irodáján
1900–1902	ASPERN cirkáló, részvétel a bokszerlázadás leverését követő kínai misszióban
1902–1905	A hajózási idényeken kívül a budapesti tengerész-különítmény parancsnoka, idényekben a KÖRÖS, a SZAMOS, a TEMES majd ismét a SZAMOS monitorok parancsnoka
1905–1906	Őrtiszt a BABENBERG standard csatahajón
1906–1912	A tengerészeti osztályon, feladata a haditengerészeti költségvetések előkészítése és a delegációkkal való tárgyalás, az alábbi megszakításokkal:
1910	A HABSBURG standard csatahajó első tisztje (GDO)
1911	A SATELLIT torpedóhajó (romboló) parancsnoka
1912–1913	A LACROMA jacht parancsnoka, 1913 februárjától a haditengerészet új parancsnokának, Anton Haus altengernagynak a közvetlen rendelkezésében
1913	A polai Kikötőadmiralitás, majd az Arzenál különböző beosztásaiban
1913	Az ASPERN cirkáló parancsnoka
1913–1914	Kikötőadmiralitás, hadkiegészítő iroda parancsnoka
1914. július–september	Tengerészeti osztály elnöki irodáján
1914. október–1917. december	A Duna-flottilla parancsnoka
1917. december–1918. február	A HABSBURG standard csatahajó parancsnoka
1918. február–május	Kikötőadmiralitás, hadkiegészítő iroda parancsnoka
1918. május–június	Az Arzenál parancsnokának a helyettese
1918. június–október	Fiumei körzetparancsnok
1919. január 1.	Nyugállományba kerül

3. Lucich Károly hazai kitüntetései

1901	Hadi Érdemrend
1908	Katonai Jubileumi Kereszt
1909.	Hadiszolgálati Érem
1913.	1912/1913 Emlékkereszt
1914.	3. oszt. Vaskorona Rend hadiékítményekkel és kardokkal, az ellenséggel szembeni bátor helytállásért
1915.	A Lipót Rend Lovagkeresztje hadiékítményekkel és kardokkal, az ellenséggel szembeni eredményes helytállásért
1916.	2. oszt. Katona Érdemkereszt hadiékítményekkel és kardokkal, az ellenséggel szembeni kiemelkedő szolgálatteljesítésért
1917.	Károly Csapatkereszt
1918. január	2. oszt. Vaskorona Rend hadiékítményekkel és kardokkal
1918. február	Legfelsőbb elismerés az ellenséggel szembeni eredményes helytállásért

4. Lucich Károly külföldi kitüntetései

1900	tuniszi 3. oszt. Nisan-Iftihair Rend
1905	orosz 3. oszt. Szent Anna Rend
1915	szász 2. oszt. Albrecht Rend Parancsnoki Keresztje kardokkal
1915	német 2. oszt. Vaskereszt
1916	török ezüst Liakat Érem és Vas Félhold
1916	német 1. oszt. Vaskereszt
1917	bolgár Szent Sándor Rend Nagykeresztje csillaggal és kardokkal
1917	török ezüst Iftihair Hadiérem kardokkal
1924	spanyol 3. oszt. Katonai Érdemkereszt

RÖVIDÍTÉSEK

HL	Hadtörténelmi Levéltár
I. VH	I. világháborús gyűjtemény
VI. 9. 2.	Hadtörténelmi Múzeum iratanyaga
<i>Margitay-Becht</i> 2007.	<i>Margitay-Becht András</i> : A Leitha monitor... és a többiek. Budapest, 2007.
<i>Schmidt-Brentano</i> 2005.	<i>Antonio Schmidt-Brentano</i> : Die österreichischen Admirale. Band III: 1915–1924. Bissendorf, 2005.

Mihály Krámlí

VICE-ADMIRAL KÁROLY LUCICH, FIRST DIRECTOR OF THE INDEPENDENT
MILITARY HISTORY MUSEUM

(Abstract)

Born in Pozsony in 1868, Károly Lucich graduated at the Imperial-Royal Naval Academy in Fiume in 1888. He served at different positions of the Austro–Hungarian Navy and reached the commodore rank in 1914. With the commandship of the Danube Fleet between 1914 and 1917 he reached the peak of his career at the navy. He was promoted rear-admiral in November 1918, and pensioned off in January 1919, after the dissolution of the Monarchy.

Lucich was reactivated in August 1921, and was positioned at the Hungarian Military History Archives and Museum. On 1st November 1922 the museum became independent, and Lucich, already promoted to vice-admiral, was appointed its director. He was the head of the institution until summer 1923, and was permanently pensioned off in January 1924. Lucich was Archduke Joseph August's deputy major-domo in 1928–1940. He was deprived of his pension in 1949, and was forced to move to Erdőbénye, where he died in 1952.

Mihály Krámlí

VIZEADMIRAL KÁROLY LUCICH, ERSTER DIREKTOR DES SELBSTÄNDIGEN
MUSEUMS FÜR MILITÄRGESCHICHTE

(Resümee)

Károly Lucich wurde im Jahr 1868 in Pozsony (Preßburg) geboren. Im Jahr 1888 war er Absolvent der k. u. k. Marineakademie in Fiume und begann anschließend seine Laufbahn als Offizier der Kriegsmarine. Lucich diente in zahlreichen Dienstgraden in der österreichisch-ungarischen Kriegsmarine und erreichte im Jahr 1914 den Rang eines Linienschiffskapitäns. Die Spitze seiner Laufbahn in der Kriegsmarine stellte das Kommando über die Donauflottille zwischen 1914 und 1917 dar. Am 1. November 1918 wurde er zum Konteradmiral befördert und nach Auflösung der Monarchie, im Januar 1919 pensioniert.

Im August 1921 wurde Lucich reaktiviert: er erhielt eine Position in dem im Jahr 1918 gegründeten ungarischen Militärgeschichtlichen Archiv und Museum. Am 1. November 1922 wurde das Museum selbständig und an die Spitze wurde der zu diesem Zeitpunkt bereits zum Vizeadmiral beförderte Lucich ernannt. Er war bis Sommer 1923 Leiter des Museums, bevor er im Januar 1924 endgültig pensioniert wurde. Lucich war zwischen 1928 und 1940 stellvertretender Obersthofmeister von Erzherzog Joseph August. Im Jahr 1949 wurde ihm seine Rente entzogen und er wurde nach Erdőbénye ausgesiedelt, wo er schließlich im Jahr 1952 verstarb.

Mihály Krámlí

LE VICE-AMIRAL KÁROLY LUCICH, PREMIER DIRECTEUR DU MUSÉE D'HISTOIRE
MILITAIRE INDÉPENDANT

(Résumé)

Károly Lucich est né en 1868 à Presbourg. Après l'obtention de son diplôme à l'Académie navale impériale et royale de Rijeka en 1888, il a commencé sa carrière d'officier de la marine militaire. Lucich a eu de nombreuses affectations au sein de la marine militaire austro-hongroise. En 1914, il a atteint le grade de capitaine de vaisseau. Au sommet de sa carrière maritime, il fut le commandant de la flottille danubienne entre 1914 et 1917. Le 1er novembre 1918, il fut promu contre-amiral. Il fut mis à la retraite en janvier 1919, après la dissolution de la Monarchie.

En août 1921, Lucich fut réactivé et affecté au Musée et Archives d'Histoire militaires de Hongrie fondé en 1918. Le 1er novembre 1922, le musée est devenu indépendant et sa direction fut confiée à Lucich qui était déjà vice-amiral à l'époque. Il est resté directeur du musée jusqu'en été 1923. En janvier 1924, il fut définitivement mis à la retraite. Entre 1928 et 1940, Lucich était adjoint au grand maître de l'archiduc Joseph-Auguste. En 1949, sa pension fut supprimée et Lucich a été déporté à Erdőbénye où il est décédé en 1952.

Михай Крамли

ВИЦЕ-АДМИРАЛ КАРОЙ ЛУКИЧ, ПЕРВЫЙ ДИРЕКТОР САМОСТОЯТЕЛЬНОГО
ВОЕННО-ИСТОРИЧЕСКОГО МУЗЕЯ

(Резюме)

Карой Лукич родился в Братиславе в 1868-ом году. В 1888-ом году он закончил Императорскую Королевскую Военно-Морскую Академию в Фиуме и начал свою военно-морскую офицерскую карьеру. Лукич служил в различных должностях в австро-венгерском военно-морском флоте, дойдя в 1914-ом году до ранга капитана линейных кораблей. Пик его военно-морской карьеры означал ранг командования Дунайской флотилией между 1914 и 1917-ими годами. 1-ого ноября 1918-ого года его выдвинули на ранг вице-адмирала. После распада Монархии он ушел в отставку в январе 1919-ого года.

В августе 1921-ого года Лукич был вновь активирован и направлен в Венгерский Военно-Исторический Архив и Музей, основанный в 1918-ом году. 1-ого ноября 1922-ого года музей стал независимым, и во главе музея был назначен - в это время уже выдвинутый в ранг вице-адмирала - Лукич. Он был во главе музея до лета 1923-ого года и, затем в январе 1924-ого года он ушел на пенсию. В период между 1928 и 1940-ими годами Лукич был заместителем гофмейстера эрцгерцога Иосиф Август. В 1949-ом году его лишили пенсии, а затем его перевели в Эрдебене, где он умер в 1952-ом году.